

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **L. T.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2011, č. j. 7 A 13/2011 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce L. T. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2011, č. j. 7 A 13/2011 – 18, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným usnesením ze dne 9. 2. 2011, č. j. 7 A 13/2011 – 18, odmítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení sdělení žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 3. 1. 2011, ev. č. ZS15436, kterým žalovaný oznámil Policii České republiky, že nebude ve věci správního vyhoštění žalobce vydávat nové závazné stanovisko, neboť s žalobcem nebylo zahájeno nové řízení o správním vyhoštění a v rámci daného řízení již bylo vydáno závazné stanovisko ze dne 14. 12. 2009, ev. č. ZS12997. Městský soud vyšel z toho, že napadeným sdělením žalovaný deklaroval, že nové závazné stanovisko není a ani nemá být vydáno. Toto sdělení neurčuje závazně práva a povinnosti žalobce a jeho důsledkem není přímý dopad do práv žalobce. Žalovaný žádné stanovisko nevydal, naopak sdělil, že stanovisko k žádosti správního orgánu vydávat nebude. Městský soud proto žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl z

toho důvodu, že dané sdělení není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., a dopadá proto na něho kompetenční výluka uvedená v ust. § 70 písm. a) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, namítl, že závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince vydané žalovaným dle § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) podléhá soudnímu přezkumu. Tento závěr pak stěžovatel ve své kasační stížnosti podpořil dalšími argumenty a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný uvedl, že se plně ztotožňuje se závěrem městského soudu. Podaná kasační stížnost brojí svým obsahem spíše proti rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby ve věci vydání závazného stanoviska, ve vztahu k napadenému sdělení žalovaného žádnou argumentaci neobsahuje. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že se jediná stěžovatelem uplatněná kasační námitka zcela míjí s důvody, pro které městský soud žalobu odmítl. Napadené usnesení bylo zdůvodněno tím, že žalobou napadené sdělení neurčuje závazně práva a povinnosti stěžovatele a jeho důsledkem není přímý dopad do práv stěžovatele; žalovaný ostatně žádné stanovisko nevydal. Proti těmto závěrům městského soudu stěžovatel ničeho nenamítá, a Nejvyšší správní soud proto nemohl přezkoumávat jejich správnost.

Stěžovatel naproti tomu zpochybňuje údajný závěr městského soudu, že závazné stanovisko podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců není rozhodnutím ve smyslu soudního řádu správního, neboť se jím nikterak nezasahuje do subjektivních práv a není proto přezkoumatelné ve správním soudnictví. Městský soud však takový závěr v napadeném usnesení nevyslovil. Stěžovatel sice v žalobě tvrdil, že žalobou napadené sdělení považuje za závazné stanovisko podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, nicméně městský soud se s tímto tvrzením neztotožnil a uvedl, že žalovaný žádné stanovisko nevydal. Naopak sdělil, že stanovisko k žádosti správního orgánu vydávat nebude. Stěžovatel proti tomuto závěru městského soudu nijak nebrojí a Nejvyšší správní soud se navíc s tímto závěrem ztotožňuje. Pokud v napadeném sdělení žalovaný Policii České republiky oznamuje, že závazné stanovisko vydávat nebude, neboť pro to není dán důvod, a naopak se vůbec nevyslovuje k otázce, zda je vycestování stěžovatele možné, potom takové sdělení nemůže být z formálního, ani materiálního hlediska považováno za závazné

stanovisko dle ust. § 120a a § 179 zákona o pobytu cizinců. Předmětem přezkumu v řízení před městským soudem tedy nebylo závazné stanovisko, nýbrž sdělení, že závazné stanovisko nebude vydáno. Jestliže pak stěžovatel v kasační stížnosti namítá pouze to, že závazné stanovisko dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví, zpochybňuje úvahy, které městský soud nevyslovil a které jej k vydání napadeného usnesení nevedly. Stěžovatel tedy argumentuje ve vztahu k úkonu správního orgánu, který nebyl předmětem přezkumu v řízení před městským soudem. Naproti tomu stěžovatel nijak nezpochybňuje důvody, které městský soud vedly k vydání napadeného usnesení.

Jelikož se jediná stěžovatelem uplatněná kasační námitka zcela míjí s důvody, pro které městský soud vydal napadené usnesení, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2007, č. j. 8 Afs 161/2005 - 87, dostupný na www.nssoud.cz).

Ve věci pak rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu